

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobců: **a) ZENTIVA, k.s.**, se sídlem U Kabelovny 130, Praha 10 a **b) APOTEX EUROPE B.V.**, se sídlem Darwinweg 20, 2333 CR Leiden, Holandsko, oba zastoupení JUDr. PharmDr. Vladimírem Bíbou, advokátem se sídlem Karlovo náměstí 17, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví ČR**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2010, č. j. MZDR32194/2010, sp. zn. FAR:L86/2010, v řízení o kasačních stížnostech žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2013, č. j. 10 Ad 23/2010 – 99,

t a k t o :

- I.** V řízení **se pokračuje.**
- II.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2013, č. j. 10 Ad 23/2010 – 99, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadli žalobci a) a b) (dále také „stěžovatelé“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byly zamítnuty žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2010, č. j. MZDR32194/2010, sp. zn. FAR:L86/2010 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Napadeným rozhodnutím žalovaný ve výroku č. II zamítl odvolání žalobce a) proti výroky č. 1, 27, 28, 29, 30 a 31 rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále „Ústav“) ze dne 31. 3. 2010 sp. zn. SUKLS92653/2009 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) ve věci změny výše a podmínek základní úhrady léčivých přípravků v zásadě terapeuticky zaměnitelných s léčivými přípravky, náležejícími do referenční skupiny č. 46/2 - léčiva k terapii benigní hyperplazie prostaty, ostatní, p.o. a léčivých přípravků s touto skupinou v zásadě terapeuticky zaměnitelných a o změně výše a podmínek úhrady léčivých přípravků s obsahem léčivých látek *Pygeum africanum* a *Serenoa repens* a stanovení výše a podmínek úhrady léčivého přípravku *PENESTER* (dále jen „předmětný přípravek“) a napadená část rozhodnutí byla potvrzena.

Napadeným rozhodnutím žalovaný ve výroku č. II dále zamítl i odvolání žalobce b) proti výrokům č. 1, 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí, ve věci stanovení výše základní úhrady léčivých přípravků v zásadě terapeuticky zaměnitelných s léčivými přípravky, náležejícími do referenční skupiny č. 46/2 – léčiva k terapii benigní hyperplazie prostaty, ostatní, p.o. a léčivých přípravků s touto skupinou v zásadě terapeuticky zaměnitelných a o změně výše a podmínek úhrady léčivých přípravků s obsahem léčivých látek *Pygeum africanum* a *Serenoa repens* a stanovení výše a podmínek úhrady léčivého přípravku APO-FINAS (dále jen „předmětný přípravek“) a napadená část rozhodnutí Ústavu byla potvrzena.

V **žalobách** proti napadenému rozhodnutí žalobci namítali, že posouzení vlastností jednotlivých léčivých látek, respektive léčivých přípravků a jejich zařazení do téže referenční skupiny č. 46/2 bylo provedeno zcela nesprávně a v rozporu s odbornými důkazy obsaženými ve spisu. Léčivé látky finasterid a mepartricin nejsou v zásadě terapeuticky zaměnitelné, mají zásadně odlišný mechanismus účinku, místo působení a zásadně odlišnou bezpečnost, a proto nesplňují zákonné podmínky pro zařazení do téže referenční skupiny, uvedené v § 39c odst. 1 věty čtvrté zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“). Žalobci tvrdili, že rozhodnutí Ústavu nevychází ze skutkového i právního stavu v době jeho vydání, ale odkazuje na stav, který má teprve v budoucnu nastat. Dále, výše základní úhrady byla stanovena nesprávně a v rozporu s § 15 odst. 5 a § 39c citovaného zákona a z toho důvodu byla rovněž nesprávně stanovena výše úhrady předmětného přípravku. Rovněž podmínky úhrady pro předmětný přípravek byly stanoveny nesprávně v rozporu s § 39b odst. 5 téhož zákona.

Městský soud spojil žaloby žalobce a) a žalobce b) k společnému projednání pod sp. zn. 10 Ad 23/2010. V odůvodnění **napadeného rozsudku** vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 3 Ads 48/2010 – 237 a dalších rozhodnutí vydaných tímto soudem v obdobných věcech (rozsudek ze dne 18. 5. 2011, č. j. 3 Ads 59/2011 - 73, rozsudek ze dne 26. 5. 2011, č. j. 4 Ads 133/2010 - 164, a rozsudek ze dne 11. 7. 2012, č. j. 6 Ads 70/2012 - 60). Městský soud poukázal na svoji vázanost právním názorem zde vysloveným, podle něhož není dána žalobní legitimace držitelů registrace, dovozců a výrobců (žadatelů ve smyslu § 39f odst. 2 písm. a) a b) zákona o veřejném zdravotním pojištění) podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), nicméně svědčí jim procesní legitimace podle odst. 2 téhož ustanovení. Soudní ochrana jim proto může být poskytnuta pouze v rozsahu jejich veřejných subjektivních práv procesních, nikoli však hmotných. Následně městský soud vztáhl závěry týkající se procesní legitimace na projednávanou věc, jelikož předmětem řízení podle § 39i téhož zákona byla změna výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění. Městský soud proto přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobní legitimace, která žalobcům přísluší, tedy v rozsahu dotčení veřejných subjektivních práv procesních.

Námítky směřující proti nesprávnému posouzení vlastností jednotlivých léčivých látek, resp. léčivých přípravků a jejich zařazení do téže referenční skupiny č. 46/2 posoudil městský soud jako směřující do porušení hmotných práv stěžovatelů, a proto nepřipustné. Námítky, podle kterých si správní orgány neopatřily dostatek důkazů pro zaměnitelnost léčivých přípravků, sice soud posoudil jako námítky procesní, ale neshledal je důvodnými. Soud nemohl přisvědčit procesní námitce žalobců, že na terapeutickou nezaměnitelnost léčivých přípravků s obsahem léčivých látek finasterid a mepartricin poukazovali již v průběhu řízení, neboť z jejich vyjádření podaných před rozhodnutím Ústavu nic takového neplyne. Také bylo zcela zřejmé, z jakých důkazů Ústav vycházel a proč učinil uvedený odborný závěr, podle městského soudu tak nebyla důvodná námitka, že Ústav vycházel pouze z toho, že obě léčivé látky jsou zařazeny

pokračování

do referenční skupiny č. 46/2 již samotnou vyhláškou. Další námitkou žalobců bylo, že prvostupňové rozhodnutí nevychází ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání, ale odkazuje na stav, který má teprve v budoucnosti nastat v důsledku řízení, které nebylo dosud pravomocně ukončeno. Napadené rozhodnutí ho však přesto potvrdilo, a to bez posouzení rozhodných skutečností a nepřezkoumatelným způsobem. Konkrétně žalobci uvedli, že v tomto řízení nebyla provedena úprava úhrady léčivých přípravků tak, aby byl zajištěn požadavek, že alespoň jeden léčivý přípravek v příslušné skupině č. 114 Přílohy č. 2 zákona byl plně hrazen. Námitka podle městského soudu akcentuje procesní stránku věci, v podstatě je však námitkou směřující k porušení hmotných práv, jejichž porušení posuzovat soudu nepřisluší. Rozhodnutí žalovaného městský soud neshledal nepřezkoumatelným. Námitka rozdílné rozhodovací praxe správních orgánů při hodnocení naplnění požadavku § 39c odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění je v podstatě námitkou směřující do porušení hmotných práv a proto je nepřijatelná. Námitky, že výše základní úhrady byla stanovena nesprávně a dále že podmínky úhrady pro předmětný přípravek byly stanoveny nesprávně, městský soud také nemohl z výše uvedených důvodů přezkoumat, a porušení procesních práv žalobců neshledal. Z výše uvedených důvodů městský soud obě žaloby zamítl.

Proti rozsudku městského soudu se stěžovatelé bránili **kasační stížností** podanou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve které navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Namítali, že napadeným rozsudkem byl porušen zákon a mimoto bylo zasaženo do jejich práv podle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Městským soudem rovněž nebyl respektován právní názor vyslovený v nálezů Ústavního soudu ze dne 16. 1. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 36/05, a judikatuře Evropského soudního dvora. Rozpor se zákonem stěžovatelé spatřují v omezení soudní ochrany jejich práv výhradně na veřejná subjektivní práva procesní; městský soud vyloučil z přezkumu veškeré námitky týkající se jejich práv hmotných. Otázka hmotných práv byla v projednávané věci klíčovou. Nemožnost přezkumu hmotných práv podle názoru stěžovatelů poškozuje nejen jejich práva, ale zejména práva jednoho z účastníků pojistného vztahu, tedy pojistěnce, který není účastníkem řízení před Ústavem.

Za nesprávné považují stěžovatelé využití aplikace právních názorů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 3 Ads 48/2010 – 237, a dále rozsudku ze dne 26. 5. 2011, č. j. 4 Ads 133/2010 – 164, podle nichž může být držitelům registrace léčivých přípravků, dovozcům a výrobcům léčiv poskytnuta soudní ochrana pouze v rozsahu jejich veřejných práv procesních, nikoliv hmotných. Postup městského soudu je podle stěžovatelů v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 1. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 36/05, a to zejména body 46 a 50 jeho odůvodnění. Tímto nálezem Ústavní soud ČR zrušil předchozí právní úpravu, která neumožňovala, aby držitelé registrace léčivých přípravků či výrobci mohli uplatnit opravné prostředky proti stanovené výši úhrady toho kterého léčivého přípravku. Podle stěžovatelů z výše uvedeného nálezu jednoznačně vyplývá, že konkrétní výše úhrady léčiva podléhá garanci procesních práv, a je tedy nutné, aby soudní přezkum zahrnoval i otázku přezkumu postupu a jednotlivých kroků správních orgánů při stanovení konkrétní výše úhrady toho kterého léčiva. Jak uvádí stěžovatelé, otázka výkladu a aplikace hmotného práva je zcela zásadním a rozhodujícím krokem při posuzování vlastností jednotlivých léčivých přípravků a při následném stanovování výše a podmínek jejich úhrady. Procesní práva účastníků řízení slouží v převážné míře k zajištění toho, aby tito účastníci mohli uplatňovat svoje návrhy a námitky k výkladu a aplikaci hmotného práva správními orgány.

Žalovaný ve svém **vyjádření** ke kasačním stížnostem navrhl jejich zamítnutí. K tomu uvedl, že napadený rozsudek považuje za souladný se známou judikaturou Nejvyššího správního soudu, kterou byl městský soud při rozhodování vázán. Dle žalovaného nedošlo

k porušení práva stěžovatelů na soudní ochranu, když jeho procesněprávní námitky byly městským soudem přezkoumány. V otázce hmotněprávních námitek je Nejvyšší správní soud vázán svou předchozí judikaturou.

Klíčovou otázkou pro posouzení věci samé je rozsah soudního přezkumu rozhodnutí o stanovení výše a podmínek úhrady léčivých přípravků ze zdravotního pojištění, vydaného ve správním řízení. Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 23. 1. 2014, č. j. 4 Ads 35/2013 – 37, postoupil rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu k posouzení právní otázky, zda jsou žadatelé o stanovení výše a podmínek úhrady léčivých přípravků ze zdravotního pojištění podle § 39f odst. 2 písm. a) zákona o veřejném zdravotním pojištění jako držitelé registrace těchto léčivých přípravků a účastníci správního řízení podle § 39g odst. 1 téhož zákona v rámci soudního přezkumu rozhodnutí v tomto řízení vydaného aktivně procesně legitimováni podle § 65 odst. 1 s. ř. s., anebo toliko podle odst. 2 téhož ustanovení. Posouzení otázky, zda jsou stěžovatelé coby účastníci řízení podle § 39g odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění, v rámci soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného aktivně procesně legitimováni podle § 65 odst. 1 s. ř. s., anebo toliko podle odst. 2 téhož ustanovení, resp. zda lze jejich soudní ochranu omezit na veřejná subjektivní práva procesní nebo je třeba podrobit přezkumu i námitky, týkající se zásahu do jejich veřejných subjektivních práv hmotných, byla v posuzované věci stěžejní.

Nejvyšší správní soud proto ve smyslu § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. v nyní posuzované věci přerušil řízení, a to usnesením č. j. 3 Ads 109/2013 – 52, ze dne 23. 6. 2014. Dne 9. 12. 2014 rozšířený senát rozhodl usnesením č. j. 4 Ads 35/2013 – 64 (dostupné z www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto v souladu s ustanovením § 48 odst. 5 s. ř. s. výrokem I. rozhodl tak, že se v řízení pokračuje.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasačních stížností, přičemž zjistil, že jsou podány osobami oprávněnými a jsou proti označenému rozsudku přípustné za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházela, a dospěl k závěru, že kasační stížnosti **jsou důvodné**.

Z obsahu kasačních stížností vyplývá, že je stěžovatelé podali z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to z důvodu tvrzené „*nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*.“ Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor.

Právní úprava regulace cen a úhrad léčivých přípravků a potravin pro zvláštní lékařské účely je obsažena v části šesté, ustanoveních § 39a až § 39q zákona o veřejném zdravotním pojištění. Tato navazuje na § 15 odst. 5 věta první téhož zákona, podle něhož „*ze zdravotního pojištění se hradí při poskytování ambulantní zdravotní péče léčivé přípravky a potraviny pro zvláštní lékařské účely, pokud pro ně Státní ústav pro kontrolu léčiv (dále jen „Ústav“) rozhodl o výši úhrady (§ 39b)*.“

Podle ustanovení § 39b odst. 1 věta první zákona o veřejném zdravotním pojištění, v rozhodném znění, o výši a podmínkách úhrady léčivých přípravků a potravin pro zvláštní lékařské účely rozhoduje Ústav. O stanovení výše a podmínek úhrady jednotlivých léčivých přípravků a potravin pro zvláštní lékařské účely ze zdravotního pojištění se rozhoduje na základě žádosti podle § 39f, kterou podle odst. 2 tohoto ustanovení „*mohou podat a) držitel rozhodnutí o registraci léčivého přípravku, je-li léčivý přípravek registrován, a dovozce nebo tuzemský výrobce potravin*

pokračování

pro zvláštní lékařské účely, b) dovozce nebo tuzemský výrobce léčivého přípravku, je-li jím dovážený nebo vyráběný léčivý přípravek používán na území České republiky v rámci specifického léčebného programu nebo jiný předkladatel specifického léčebného programu, c) zdravotní pojišťovna.“ Podle ustanovení § 39g odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění jsou účastníky řízení o stanovení maximální ceny a řízení o stanovení výše a podmínek úhrady „osoby, které podaly žádost, zdravotní pojišťovny, nejsou-li osobami, které podaly žádost, držitel registrace, jde-li o registrovaný léčivý přípravek, dovozce nebo tuzemský výrobce, jde-li o neregistrovaný léčivý přípravek používaný ve schváleném specifickém léčebném programu, nebo o potravinu pro zvláštní lékařské účely.“ V řízení podle ustanovení § 39i zákona o veřejném zdravotním pojištění, kdy Ústav rozhoduje o změně rozhodnutí o stanovení maximální ceny a rozhodnutí o stanovení výše a podmínek úhrady, se na základě § 39i odst. 4 postupuje podle § 39g a 39h obdobně.

Rozšířený senát dospěl ve výše citovaném usnesení č. j. 4 Ads 35/2013 – 65 k závěru, že právní názory plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011 č. j. 3 Ads 48/2010 – 237, jsou v rozporu jednak s jazykovým výkladem zákona o veřejném zdravotním pojištění, v rozporu s předchozím nálezem Ústavního soudu, směrnicí č. 89/105/EHS, o průhlednosti opatření upravujících tvorbu cen u humánních léčivých přípravků a jejich začlenění do oblasti působnosti vnitrostátních systémů zdravotního pojištění (dále jen „směrnice č. 89/105“) a tuto směrnici vykládající judikaturou Soudního dvora EU. Rozšířený senát proto rozhodl, že „žadatelé o stanovení výše a podmínek úhrady léčivých přípravků ze zdravotního pojištění podle § 39f odst. 2 písm. a) zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, jako držitelé registrace těchto léčivých přípravků a účastníci správního řízení podle § 39g odst. 1 téhož zákona, jsou v rámci soudního přezkumu rozhodnutí v tomto řízení vydaného aktivně procesně legitimováni podle § 65 odst. 1 s. ř. s.“ Těmto osobám tak v rámci soudního přezkumu správního rozhodnutí svědčí aktivní procesní legitimace jak v rozsahu jejich veřejných subjektivních práv procesních, tak i v rozsahu veřejných subjektivních práv hmotných.

V odůvodnění rozšířený senát uvedl, že „(z) výkladu tohoto zákona, ve znění jeho novely zákonem č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů, nelze v žádném případě vyčíst, že by se vztahoval vyhradně jen na právní vztahy pojištěnců ve vztahu ke pojišťovnám, tedy na povinnosti pojištěnců odvádět pojistné a jejich tomu odpovídající práva na úhradu zdravotní péče.“ (...) „Rozšířený senát soubhlasí s názorem čtvrtého senátu, že rozhodování o výši a podmínkách úhrady léčivých přípravků ze zdravotního pojištění je třeba již jen s ohledem na § 1 odst. 1 písm. c) zákona vnímat jako plnohodnotnou a pojmově samostatnou součást právní úpravy zákona o veřejném zdravotním pojištění. Předmětem správních řízení tohoto druhu tedy není úhrada zdravotní péče jakožto plnění z pojistného vztahu mezi pojišťovnou a pojištěnci, nýbrž stanovení úhrad léčivých přípravků ze zdravotního pojištění jako samostatný okruh právních vztahů ve smyslu § 1 odst. 1 písm. c) zákona o veřejném zdravotním pojištění. Osobami, které jsou přímo dotčeny na svých veřejných subjektivních právech rozhodnutím o výši úhrad léčivých přípravků a potravin pro zvláštní lékařské účely hrazených ze zdravotního pojištění, jsou proto též účastníci řízení podle § 39f odst. 2 písm. a) a b) zákona o veřejném zdravotním pojištění.“ (body 43 - 45 usnesení)

Rozšířený senát dále konstatoval, že uvedené „je rovněž v plném souladu s korespondující judikaturou Soudního dvora EU k výkladu čl. 6 odst. 2 směrnice 89/105.“ (...) „Soudní dvůr EU již v bodě 43 rozsudku ze dne 27. 11. 2001, Komise proti Rakouské republice, věc C-424/99 (ECLI:EU:C:2001:642), zdůraznil, že „opravné prostředky“ ve smyslu čl. 6 odst. 2 směrnice se nesmí omezovat na přezkum rozhodnutí před správními orgány, nýbrž se musí jednat o opravné prostředky vedoucí k přezkumu „skutečnými soudními orgány“ (echte Rechtsprechungsorganen, genuine judicial bodies). Soudní dvůr požadavek soudního přezkumu vyvodil z obecného principu práva EU společného právním tradicím členských států (bod 45). Argument, který činí třetí senát, podle něhož rozhodování správního orgánu podle směrnice 89/105 dopadá jen na právní vztahy mezi pojišťovnou a pojištěnci, pak Soudní dvůr rezolutně odmítl ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2006, G. Pohl-Boskamp, věc C-317/05 (ECLI:EU:C:2006:684).

K obdobnému argumentu vznesenému žalovaným správním orgánem Soudní dvůr uvedl, že „účinkem uvedeného rozhodnutí je umožnit hrazení souboru léčivých přípravků obsahujících účinné látky, které jsou v něm uvedeny. Z tohoto důvodu se na toto rozhodnutí vztahuje článek 6 směrnice 89/105. V této souvislosti není důležité, zda se rozhodnutí dotčených v původním řízení mohou dovolávat pouze pojištěnci v jejich vztahu se zdravotními pojišťovnami, neboť pro použití uvedeného článku je rozhodující to, zda dochází k hrazení systémem zdravotního pojištění, či nikoliv“ (bod 43). Čl. 6 bod 2 směrnice 89/105, který disponuje přímým účinkem, tedy přiznává výrobcům léčivých přípravků, kteří jsou dotčeni rozhodnutím, jehož účinkem je umožnit hrazení některých léčivých přípravků obsahujících účinné látky, právo na odůvodněné rozhodnutí obsahující poučení o opravných prostředcích, přestože právní úprava členského státu nestanoví odpovídající řízení ani opravné prostředky.“ (body 48 - 50 usnesení)

Na závěr odůvodnění rozšířený senát dodal, že „(z) rozhodnutí G. Pohl-Boskamp tedy jasně plyne, že rozhodování podle čl. 6 odst. 2 směrnice 89/105, tedy potažmo § 39f zákona o veřejném zdravotním pojištění, se týká veřejných subjektivních práv výrobců léčivých přípravků, respektive dalších osob uvedených v § 39f odst. 2 písm. a) a b) zákona. V tomto smyslu je bez významu, zda se v konkrétním případě jedná o prvotní stanovení výše a podmínek úhrady léčivých přípravků nebo o následné rozhodnutí o změně výše a podmínek úhrady, respektive zda bylo řízení o takové změně správním orgánem zahájeno na žádost či z moci úřední (takto již generální advokát Tizzano ve stanovisku ze dne 11. 7. 2002, ve věci Komise proti Finské republice, C-229/00, body 45 - 48, ECLI:EU:C:2002:441). Slovy rozsudku G. Pohl-Boskamp je účinkem takového rozhodnutí vždy otázka ne/hrazení tam uvedených léčivých přípravků, tedy zasahuje do právní sféry výrobců takovýchto přípravků, respektive dalších v zákoně uvedených osob.“ (bod 51 usnesení).

V nyní posuzovaném případě vyšel městský soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 3 Ads 48/2010 – 237 a vycházel tak z právního názoru, že není dána žalobní legitimace žalobců podle § 65 odst. 1 s. ř. s., a soudní ochrana proto může být žalobcům poskytnuta pouze v rozsahu jejich veřejných subjektivních práv procesních, nikoli však hmotných. Námitky směřující k porušení hmotných práv tudíž nepřezkoumával. Vzhledem k tomu, že rozšířený senát dospěl usnesením ze dne 9. 12. 2014 č. j. 4 Ads 35/2013 – 65 k opačnému závěru, a právní názor vyslovený v rozsudku č. j. 3 Ads 48/2010 – 237 byl tímto usnesením překonán, musel Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě shledat, že kasační stížnost je důvodná. Ačkoliv se v nyní posuzovaném případě jednalo o řízení zahájené z moci úřední podle § 39i zákona o veřejném zdravotním pojištění, jak vyplývá z odůvodnění usnesení rozšířeného senátu, je bez významu, zda se v konkrétním případě jedná o prvotní stanovení výše a podmínek úhrady léčivých přípravků nebo o následné rozhodnutí o změně výše a podmínek úhrady, respektive zda bylo řízení o takové změně správním orgánem zahájeno na žádost či z moci úřední.

Ze všech uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu nezákonným z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení, proto jej podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městského soudu k dalšímu řízení. V něm městský soud rozhodne vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí městský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu